

ř. s. a bude na soudu první stolice, by v tom směru dal patřičné příkazy. Nelze dále přehlédnouti, že jde v podstatě o žalobu o otcovství a dítě nezletilé, jsoucí pod zvláštní ochranou zákona (§ 21 obč. zák.) a tu že třeba v první řadě dbáti ustanovení §§ 182, 195, 431 a 432 c. ř. s., jež ukládají soudci, by straně — žalobkyně byla u ústního líčení v první stolici zastoupena toliko soudním, kancelářským úředníkem — dal návod ku provedení jejích procesních úkonů, případně ji přiměl k určovacímu návrhu dle §u 236 c. ř. s. ohledně zjištění otcovství. V žádném směru nestačí tedy důvody prvním soudem uvedené k úplnému zamítnutí žaloby a jest potřebí dalšího jednání a rozhodnutí, jak je nařídil soud odvolací, vycházející z právního názoru částečně aspoň správného.

Čís. 5460.

Náklady vyrovnacího správce nepoživají výsadního pořadí při rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost; zajištění jich nelze provést na úkor všeobecné rozvrhové podstaty a předcházejících knihovnických věřitelů.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1925, R I 921/25.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost nepřikázal soud první stolice v přednostním pořadí pohledávku vyrovnacího správce za náklady vyrovnacího řízení, ježto pohledávka ona nepoživá přednostního pořadí ve smyslu §u 216 ex. ř. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Exekuční řád v §u 216 uvádí, které nároky lze z rozvrhové podstaty v pořadí výsadním zapravit, a k těmto nárokům nepatří odměna správce ve vyrovnávacím řízení; citované ustanovení exekučního řádu nelze obdobně rozšiřovati na jiné případy, ježto by tím otřesena byla důvěra v knihu veřejnou a ohrožen byl reální úvěr pokud se týče jistota hypotekárních věřitelů.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Vývody dovolacího rekursu nejsou s to, by vyvrátily správné důvody napadeného usnesení. Nárok na přednostní přikázání požadované a vyrovnávacím soudcem přiřknuté odměny vyrovnacího správce nelze nikterak odůvodniti ustanovením §u 216 čís. 1 ex. ř., neboť za dražebního řízení nebyla pro osoby k nejvyššímu podání poukázané vůbec správa vedena a vyrovnávací řízení bylo již dávno před tímto dražebním řízením skončeno, byvši zahájeno jen po návrhu a k prospěchu dlužníka samého, jenž zahájením tím nebyl v zásadě obmezen ve své volné dispozici se svým jměním. Nárok ten nelze však ani odůvodniti z čís. 2 §u 216, neboť, byť i exekuční řád neobsahoval zevrubného výpočtu výsadních, zákonným právem zástavním nadaných poplatků, pohledávek a dávek, nestačí poukaz na ustanovení §u 23 vyr. řádu, by z tohoto zákonného ustanovení bylo lze odůvodniti zákonitou přednost před pohledávkami knihovnickými. Nelze sdíleti názor stěžovatelův, že při stanovení

výsadního pořadí v §u 23 vyr. ř. měl zákonodárce na mysli vnučenou realizaci dlužníkovy jmeny, neboť účelem vyrovnávacího řízení jest právě umožniti dlužníkovi další existenci slevou pohledávek věřitelských bez exekučního zásahu (§ 11 (2) vyr. ř.). Ustanovení ono nemá jiného smyslu, než jaký mu přiložil tento nejvyšší soud v rozhodnutí čís. 1399 sb. n. s. Přednost pohledávek po rozumu tohoto zákonného ustanovení záleží v podstatě v tom, že musí býti dlužníkem — a jen ten jest jejich pasivním podmětem a nikoliv nějaká fiktivní vyrovnávací podstata — plně zaplacený, pokud se týče aspoň zabezpečeny (§ 46 (2) vyr. ř.), jinak by nedošlo vyrovnání soudního schválení (§ 50 čís. 4 vyr. ř.). Výsadní pohledávky nejsou stíženy zákazem §u 10 vyr. ř., že nelze po zahájení vyrovnávacího řízení na věcech dlužníkovi patřících nabýti soudcovského práva zástavního neb uspokojovacího, a neplatí pro ně ani ustanovení §u 12 vyr. ř. Ohledně těchto pohledávek má se věc až na jedinou výjimku, zákaz vyhlášení úpadku, tak, jako by vyrovnávací řízení vůbec nebylo zahájeno. Tato ustanovení zákona umožňují tudíž vyrovnávacímu správci, by si zajistil své náklady, pokud je zajištění jejich vzhledem k majetkovému stavu dlužníkovu vůbec možno a není proto ustanovení §u 23 vyr. ř. předem zbytečné. Na úkor všeobecné rozvrhové podstaty a předcházejících knihovných věřitelů, pro něž zahájené vyrovnání nemělo prospěchu, zajištění ono provésti nelze.

Čís. 5461.

Pozemková reforma.

Ujednal-li Státní pozemkový úřad s vlastníkem zabraného majetku dohodu o převzetí, ale pak ji nechtěl dodržeti a převzetí odmítal, jest vlastník oprávněn domáhati se na státu splnění dohody žalobou a to na zemském soudě v Praze dle zákona ze dne 2. listopadu 1918, čís. 4 sb. z. a n.

Pokud čelí záborové právo státu i proti pachtýři.

Jde o smlouvu soukromoprávní, převzal-li Státní pozemkový úřad budovu pachtýřem na zabraném pozemku vystavěnou, a lze se domáhati splnění její na soudě příslušném dle předpisů j. n. Příslušnost dle §u 83 a 49 čís. 5 j. n. tu nedopadá.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1925, R I 953/25.)

V žalobě, zadané na zemském soudě v Praze, již domáhal se na státu zaplacení 60.000 Kč, tvrdil žalobce, že mu byla v provádění pozemkové reformy dána Státním pozemkovým úřadem výpověď ze statku, jež měl v pachtu s celým příslušenstvím, k němuž patří také sušárna zeleniny. S ostatním příslušenstvím převzal Státní pozemkový úřad protokolem ze dne 26. října 1921 také onu sušárnu, mezi žalobcem, majitelem statku a Státním pozemkovým úřadem stala se také dohoda, že Státní pozemkový úřad zaplatí žalobci náhradu za převzetí statku a žalobcem předsevzatých investic, odhad jich ceny ustanoven na den 31. října 1921, ale odhad ani toho dne ani později proveden nebyl, naopak sdělil žalobci Státní pozemkový úřad, že na sušárnu nečiní nároku a ponechává žalobci, by s ní jako svým vlastnictvím si naložil. Toto stanovisko Stát-